

החפרפרת והנשרים

במאורח השוכה בתוך האדמה חיה לה חפרפרת חרוצה. יום יום חפרה החפרפרת בעיניים עצומות מחילות בתוך האדמה, וחיפשה בהן את מזונה.

יום אחד הריחה החפרפרת שהיא נמצאת בין שורשים של עץ אלון. שורשי העץ היו עמוקים, אבל – זקנים ורקובים. היא הוציאה את ראשה לרגע מתוך המחילה, והינה שמעה שיחה בין זוג נשרים, שישבו על עץ האלון. "אני לא רוצה לבנות קן בין הסלעים כמו כל הנשרים," אמרה אשת הנשר. "אז בואי נבנה את הקן שלנו על העץ הזה. הוא גבוה ונפה," השיב לה הנשר.

"הו, לא! אל תבנו את הקן שלכם על עץ האלון הזה!" אמרה החפרפרת. "למה?" שאלו שני הנשרים. "לעץ הגבוה והיפה הזה יש שורשים זקנים ורקובים," אמרה החפרפרת, "עוד מעט יבוא החורף, עם רוחות חזקות ועם סערות קשות. העץ לא יחזיק מעמד וישבר!!!!" "את חיה מתחת לאדמה," אמר הנשר, "וכמעט אינך רואה. מה את מבינה בקן של נשר, מלך העופות!" "אני באמת לא רואה כל כך טוב," אמרה החפרפרת בקול עצוב, "אבל אני יודעת להריח, והשורשים של העץ הזה רקובים. אל תבנו עליו את הקן שלכם..."

שני הנשרים לא שמעו לעצתה של החפרפרת. הם נפנו בכנפיהם הגדולות, וצפו לאסוף זרדים, כדי לבנות להם קן. והחפרפרת המודאגת חזרה אל המחילה, והמשיכה לחפור בחריצות ולחפש אוכל.

אשת הנשר הטילה ביצה לבנה בתוך הקן הגדול. שני הנשרים דגרו על הביצה, וגוזל בקע מתוכה. הגוזל גדל והעלה נוצות.

והנה הגיע החורף. רוחות חזקות נשבו וטלטלו את הגזע של העץ. סערות חזקות שרקו בענפיו.

לילה אחד חרק העץ, התמוטט ונפל, ואתו נפל גם הקן עם הגוזל שבו. מיהר הנשר והעלה את הגוזל המבוהל על כנפיו, ושני הנשרים צפו עד אשר הגיעו אל הסלעים שבראשי ההרים.

"החפרפרת צדקה, ואנחנו היינו טיפשים וגאנותנים, ולא הקשבנו לה," אמר הנשר בצער. "אנחנו ראינו רק את הענפים היפים של עץ האלון, והחפרפרת ראתה את שורשיו, ולכן היא ידעה טוב מאתנו שהוא לא יחזיק מעמד."

החפרפרת והנשרים

במאורה חשוכה בתוך האדמה חיה לה חפרפרת חרוצה. יום יום חפרה החפרפרת בעיניים עצומות מחילות בתוך האדמה, וחיפשה בהן את מזונה.

יום אחד הריחה החפרפרת שהיא נמצאת בין שורשים של עץ אלון. שורשי העץ היו עמוקים, אבל – זקנים ורקובים. היא הוציאה את ראשה לרגע מתוך המחילה, והנה שמעה שיחה בין זוג נשרים, שישבו על עץ האלון. "אני לא רוצה לבנות קן בין הסלעים כמו כל הנשרים," אמרה אשת הנשר. "אז בואי נבנה את הקן שלנו על העץ הזה. הוא גבוה ויפה," השיב לה הנשר.

"הו, לא! אל תבנו את הקן שלכם על עץ האלון הזה!" אמרה החפרפרת. "למה?" שאלו שני הנשרים. "לעץ הגבוה והיפה הזה יש שורשים זקנים ורקובים," אמרה החפרפרת, "עוד מעט יבוא החורף, עם רוחות חזקות ועם סערות קשות. העץ לא יחזיק מעמד ויישבר!!!!" "את חיה מתחת לאדמה," אמר הנשר, "וכמעט אינך רואה. מה את מבינה בקן של נשר, מלך העופות!" "אני באמת לא רואה כל כך טוב," אמרה החפרפרת בקול עצוב, "אבל אני יודעת להריח, והשורשים של העץ הזה רקובים. אל תבנו עליו את הקן שלכם..."

שני הנשרים לא שמעו לעצתה של החפרפרת. הם נפנפו בכנפיהם הגדולות, ועפו לאסוף זרדים, כדי לבנות להם קן. והחפרפרת המודאגת חזרה אל המחילה, והמשיכה לחפור בחריצות ולחפש אוכל.

אשת הנשר הטילה ביצה לבנה בתוך הקן הגדול. שני הנשרים דגרו על הביצה, וגוזל בקע מתוכה. הגוזל גדל והעלה נוצות.

והנה הגיע החורף. רוחות חזקות נשבו וטלטלו את הגזע של העץ. סערות חזקות שרקו בענפיו.

לילה אחד חרק העץ, התמוטט ונפל, ואתו נפל גם הקן עם הגוזל שבו. מיהר הנשר והעלה את הגוזל המבוהל על כנפיו, ושני הנשרים עפו עד אשר הגיעו אל הסלעים שבראשי ההרים.

"החפרפרת צדקה, ואנחנו היינו טיפשים וגאווותנים, ולא הקשבנו לה," אמר הנשר בצער. "אנחנו ראינו רק את הענפים היפים של עץ האלון, והחפרפרת ראתה את שורשיו, ולכן היא ידעה טוב מאתנו שהוא לא יחזיק מעמד."